FOUR ELEPHANTS IN A P&G CAR

Ferdinando Frega - Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

VIER OLIFANTEN IN EEN P&G-AUTO

THE P&G SAGA · 04

Het was precies een jaar geleden dat gillettenarrative was verschenen.

Toen de telefoon ging.

Het nummer liet geen ruimte voor twijfel. Plus één ervoor. Verenigde Staten. Iemand van thuis wilde iets over mij weten.

“Hallo. Goedemorgen. Meneer Frega?”
“Ja, zegt u het maar.”

“Ik ben Anna. Van P&G in Cincinnati.”
“Van wie?”

En ik antwoord: kijk, mijn zoon moet eerst nog trouwen, dan kinderen krijgen, en dan plaats ik de bestelling bij mijn groothandelsklant. Ik hoop Pampers voor meisjes te bestellen — zo weten we zeker dat er een meisje wordt geboren. Ik koop niet rechtstreeks bij het bedrijf — daar heb ik de capaciteit niet voor. En ook niet de schapruimte voor de displays.

Ze begint te lachen. Ik merk dat ze iemand als ik niet had verwacht.

Dan vertelt ze me snel dat ze de secretaresse van de CEO is. Of ik tijd heb voor een kort gesprek en hoe ze hem met mij kan doorverbinden.

Maar hij is Indiër. Uit India. Als ik het me goed herinner, spreekt hij drie talen.

“Verbind hem maar door. Eens kijken wat hij wil.”

“Hallo. Goedemorgen, Frega. U spreekt met meneer J. Hoe gaat het met u?”
“Goed, meneer de president. En met u, hoe staan de zaken?”
“Goed, dank u. Hier ook.”

“Zegt u het maar, meneer de president. Wat kan ik voor u doen?”

“Maar ik heb nu maar 70 dollar. Als u een lening nodig hebt — blijft u binnen dat bedrag.”

Hij glimlacht. En stelt me gerust. Niets van dat alles zal gebeuren. Voorlopig althans.

“Luister, Frega. U hebt ruim een jaar geleden een site gebouwd — gillettenarrative — waar u verhalende producten, audio en trailers weggeeft. Ik heb gelezen wat u aan mij hebt opgedragen. Maar mijn collega’s hebben me laten weten dat we niet met z’n drieën lezen. Met heel wat meer.”

“We zijn de één miljard al voorbij. En we zijn nog maar net begonnen. En onderweg hebt u al onze Gillette-zoekopdrachten op het web overgenomen. Als we een nieuw product op de markt wilden brengen, zouden we u moeten vragen een paar banners op uw site te plaatsen.”

“Dus, wat doen we, Frega?”

“Meneer de president. Het eerste wat we moeten doen — zoals de boeren vroeger zeiden — is zorgen dat er een meisje wordt geboren. Zo garanderen we meer consumenten. Hogere winsten. En dividenden.”

“Dan zien we de rest wel. Wat de banner betreft — geen probleem. Ik doe het gratis. Ik neem geen geld aan van mijn moeder.”

“Maakt u zich over mij geen zorgen. Ik leef naar het karakter van Moeder Gillette. Zij laat nooit los.”

“Ik heb erover nagedacht”, zegt de president, “om u te komen bezoeken. En ik neem de gesigneerde papieren dollar mee. Die u zo vriendelijk aan de hele wereld bekend hebt gemaakt. En ik eet dat broodje mortadella waar u me zo’n trek in hebt gegeven — zonder dat ik het ooit heb geproefd.”

“Het is paardenvlees, meneer de president. Als dat met uw religie samengaat — prachtig. Anders nemen we ’nduja. Pittige Calabrische chilipasta.”

“Nu. Voordat u op dat vliegtuig stapt — ik heb een Indiaas raadsel voor u.”

“Stel dat u vier olifanten van de ene stad naar de andere moet verplaatsen. En u moet ze in een kleine auto krijgen — een zuinig P&G-model, want we moeten geld besparen. Waar zet u ze?”

“Hm. Frega. Twee op de voorstoelen. En twee achterin.”

“Dank u, meneer de president.
U mag aan boord van die vlucht.”

“Het zal een genoegen zijn u te ontvangen.”

Ferdinando